

[Handelsministeren.]

vækst i vore eksportkreditter må vi vist først og fremmest søge i den stærke vækst af vor udførsel, herunder ikke mindst vor industriudførsel, idet det jo i højere grad er industriudførsel end landbrugsudførsel, der foregår på kredit. Så må vi vel også søge en forklaring deri, at vor danske eksport i betydelig større omfang end før går til de meget fjerne lande, og det er vel nok sådan, at det i højere grad er til de fjerne lande end til de nærmere liggende, der er brug for eksportkreditter. Og så må vi nok heller ikke glemme, at gennem de senere år er vi jo kommet ind i et marked, hvor der er betydelig større konkurrence mellem landene om at sælge. De tider, vi kendte lige efter krigen, hvor problemet var at finde et sted at købe, er jo for længst forbi. Nu ligger problemet i at finde steder at sælge, og det gør man bl. a. ved at give kredit. Og når jeg mener, det er en meget nyttig gerning, der sker gennem ydelse af eksportkredit, er det ikke mindst, fordi jeg deri ser et middel til, at dansk erhvervsliv kan trænge ind på de mere fjerne markeder.

Jeg er ikke enig med det ærede medlem hr. Anker Lau, når han betegner det, der her foregår, som gavmildhed for borgernes penge, for som jeg sagde til indledning, er det, der her foregår, netop noget, der ikke koster staten noget. Jeg havde såmænd snarere ventet bebrejdelser for, at man i fortiden har opkrævet noget større præmier, end det var strengt nødvendigt til at klare dækning af tab; men dengang havde man jo den meget ringe reservefond, og det førte måske til, at det faldt naturligt at opkræve lidt større præmier, end hvad nu bagefter kan ses at have været strengt nødvendigt. Det kan vi vel imidlertid i fremtiden undgå, når vi nu får den noget større reservefond. Så vil vi måske være i stand til at sætte lidt lavere præmier, end tilfældet er nu.

Det undrer mig, at det ærede medlem hr. Weikop på ny kommer frem med denne sag om industrilån. Jeg troede egentlig, det var blevet klaret ved et spørgsmål før jul i det høje ting. Men lad mig da så sige endnu en gang, hvad det er, der er sket ved den lejlighed. Der skete jo det, at den tidligere handelsminister, hr. Aage Rytter, gav et tilsagn om af Marshall-

midlerne at yde et lån på, så vidt jeg husker, 12 mill. kr. til en af vore større industrivirksomheder. Dette blev ikke effektueret gennem lang tid, fordi det arbejde, der skulle i gang, tog sin tid, og først nu er lånet ved at blive aktuelt. Vi er ikke i dag i stand til at give det af Marshallmidlerne. Ved forhandling har man erstat- tet det med et industrilån på 8 mill. kr. Til gengæld stilles der disse 12 mill. kr. til rådighed af Marshallmidlerne til nøjagtig de samme formål, som skal opfyldes med industrilånene; det vil sige, at der i virkeligheden bliver mere tilovers til ydelse af industrilån, end tilfældet ellers ville have været.

Det forekommer mig, at det må være noget af en misforståelse, når det ærede medlem hr. Weikop hævder, at der intet fremgår om, hvor stort et beløb der skal bruges til eksportfremmende og til produktivetsfremmende foranstaltninger. Der står i min fremsættelsestale, at der til de eksportfremmende foranstaltninger ventes anvendt 6-7 mill. kr. Der er ikke sagt noget bindende om beløbet, men der er dog givet et indtryk af størrelsesordenen. Der står ikke i talen noget om, hvad der ventes anvendt til produktivetsfremmende foranstaltninger, men der står i motiverne til lovforslaget en bemærkning om, at det samlede beløb til eksportfremmende og produktivetsfremmende foranstaltninger normalt skal ligge inden for et beløb, der modsvarer fondens årlige rentetilskrivninger. Herefter er det ikke så vanskeligt at regne ud, hvad der skal bruges i alt, og heller ikke, hvad der så nogenlunde er tænkt brugt til produktivetsfremmende foranstaltninger. Men det er rigtigt, at der ikke i dag er udarbejdet noget endeligt og fast budget. Jeg skal imidlertid selvfølgelig gerne i det kommende udvalg give nøjere oplysninger om, hvilke planer der foreligger på dette område.

Det forekommer mig også at være en art misforståelse, når det ærede medlem siger, at nu bruger man måske pengene under en højkonjunktur, og så mangler man pengene siden hen. Det forekommer mig at være en meget betydningsfuld misforståelse, for det vedrører netop det grundlæggende, det centrale, i hele ordningen. Den består jo nemlig i, at pengene ikke bruges; den består i, at pengene danner